

colisch brandende oogen vooral. Evenals dat van „Does” placht zijn gezelschap haar tot ernstige zelfkritiek en tot bewondering voor groote werkers te stemmen. „Wat moet dat toch heerlijk zijn, je zoo onvoorwaardelijk te kunnen overgeven aan wat je roeping is,” zei ze eens, in bijna extatische overtuiging, nadat Spin was weggegaan. „Dat heb ik nooit gekend.” En plotseling, Huib in de oogen kijkend: „Maar jij ook niet heelemaal! Er is altijd veel te veel dat je interesseert, je afleidt. Je veelzijdigheid staat je grootheid in de weg.”

Hoogland bloosde en keek opzij. „Mijn grootheid,” zei hij zacht en met doffe oogen. Maar dan: „Je hebt gelijk, lieveling.... Toch.... bij tijden....” En met een gelukkigen lach: „Bedenk daarbij, billijkheidshalve, dat het onze liefde.... dat je het zelf voornamelijk bent, die mij interesseert en afleidt tegenwoordig.”

„Ja.... 't is waar.... ik voornamelijk....” Even droomde ze weg, met een zorgelijk trekje. „Ik denk ook wel 'is: zou ik het wel uithouden, als jij zoo leefde als Spin en Does.... Je bent me zoo nodig.... al te nodig geworden....”

„Het zal er toch ééns weer van moeten komen.... Oefen jij je maar vast wat, in 't alléén zijn. Pak zelf ook je studie weer aan....”

„Ja.... Ja.... Ja.... O, ik denk daar zoo dikwijls over.... Wij leven verkeerd tegenwoordig....”

„Verkeerd? Kom-kom! Wij.... we gunnen ons een lange vacantie, we genieten ons geluk.... Drink lang en diep, ik kom maar eenmaal rond, weet je wel....” Huib werd ernstiger. „Alleen wie van zijn eigenlijke zelf áfraakt, leeft verkeerd. Doen wij dat? Maak je geen verwijten, Lieneke, het komt wel weer....”

Blécour bleef, in zijn vriendschapsbetuigingen, ook tegen Pauline, van een fransche uitbundigheid, maar hem — den innerlijk verbitterden, jaloersch erotischen tobber — vertrouwde zij nooit geheel, zoo min als Noordzij, van wiens verkapte sensualiteit zij soms griezelen kon. Beiden trouwens benauwden haar met wat zij zelf hun cynisme noemden — hun sceptisch en menschverachtend, egoïstisch pessimisme. Met veel meer vroolijkheid en sympathie ontving zij Mantringa en Van Hille, Stalpaert en Bachtman, al de geestdriftige vrienden van de „Ronde Tafel” — zóó had ze het gedoopt, het gezelschapje van bevriende kunstenaars, die tezamen kwamen, tegenwoordig meest in Hooglands woning, om over algemeene kunstbelangen te spreken. Met Reelink, den fantastischen socialist, en Vechtel, vóór alles modernen, het „monumentale” zoekenden schilder, thans vervuld van zijn kubisme, placht zij schalks en ernstig om te gaan, een weinig spottend soms wel, of in een schertsenden flirttoon. Vooral wanneer zij zich heftig opwonden, diepzinnig en hoogdravend aan het orakelen sloegen, die twee, kon een plagend uitroepje van Pauline